

Een

Een presidentiële autocolonne is een fascinerend schouwspel, vooral 's nachts en dan met name vanuit de lucht.

Hoewel ze op dertig kilometer afstand waren en op drie kilometer hoogte – op weg naar landingsbaan 17R van het internationale vliegveld van Denver – konden beide piloten in de Gulfstream IV de rode en blauwe zwaailichten van de colonne duidelijk zien terwijl die zich onder hen op ongeveer één uur in westelijke richting over Pena Boulevard bewoog.

Die nacht in november was de lucht helder en koel. De volle maan gaf een blauwe tint aan het vlakke landschap en de Rocky Mountains, die aan de rechterkant naar de hemel reikten. Het was een opvallend lichte nacht.

Een formatie van vierentwintig politiemotoren leidde de colonne naar de binnenstad van Denver in een V-formatie, met het hoofd van de motorpolitie voorop. Daarachter reden twaalf patrouillewagens van de politie van Colorado in vier rijen van drie, die alle drie de banen van de snelweg in beslag namen en meer zwaailichten en sirenes droegen. Direct daarop volgden twee zwarte Lincoln Town Cars met het voorbereidingsteam van het Witte Huis. Daarna kwamen twee zwarte Chevy Suburbans met elk een team agenten van de Amerikaanse geheime dienst in burger.

Daarna kwamen twee identieke limousines, achter elkaar. Het waren zwarte, kogelwerende Cadillacs die speciaal ontworpen waren aan de hand van de eisen van de geheime dienst. De eerste had als codenaam 'Dodgeball' en de tweede 'Stagecoach'. Voor buitenstaanders was het onmogelijk de twee auto's uit elkaar te houden of te weten in welke auto de president zat.

Vlak achter de limousines reden nog zes Suburbans van de overheid, met hoofdzakelijk parate stormtroepen van de geheime dienst. Hierachter reden een mobiele communicatiewagen, twee ambulances, zes witte busjes met stafmedewerkers en twee bussen met lokale pers, bagage en uitrusting. Helemaal achteraan reden zes satellietwagens van televisiezoekers, nog meer patrouillewagens en een tweede formatie motoragenten.

In de lucht vlogen twee politiehelikopters parallel aan de colonne – de een links en de ander rechts – minstens een kilometer vooruit. Met dit alles verlichtte de colonne de nacht en maakte ze een enorm kabaal. Maar het was zeker indrukwekkend en intimiderend, voor degene die het de moeite waard vond om ernaar te kijken.

Een lokale *Fox*-journalist had geschat dat er meer dan drieduizend inwoners van Colorado in een hangar en op het asfalt van het vliegveld stonden om hun voormalig gouverneur – nu president van de Verenigde Staten – te zien thuiskomen voor Thanksgiving. Dit was het eindpunt van zijn overwinningstournee die hem na de verkiezingen door verschillende staten had gebracht. Sommige mensen hadden al zes uur lang buiten in de wind gestaan. Ze hadden Amerikaanse vlaggen en zelfgemaakte spandoeken bij zich en dronken warme chocolademelk uit thermosflessen. Ze hadden geduldig gewacht om door de strenge beveiliging te komen en een goede plek te bemachtigen vanwaar ze zouden kunnen zien hoe de president uit zijn 'Air Force One'-vliegtuig stapte, de mensen zijn bekende, warme glimlach liet zien en een simpele zin sprak, in de stijl van Reagan: 'Ik ben nog niet eens begonnen.'

De menigte liet haar waardering merken door een enorm gejuich. Ze hadden zijn Thanksgivingstoespraak vanuit het 'Oval Office' gehoord. Ze wisten welke zware taak hij op zich had genomen toen hij die overnam van Bush. En ze wisten hoe het was afgelopen.

De Amerikaanse economie was sterker dan ooit. De huizenmarkt had een record bereikt. Er werden in een gezond tempo kleine bedrijven opgericht. De Dow Jones en de NASDAQ bereikten recordhoogtes. Het land was weer veilig. Amerika had de lange strijd tegen het terrorisme gewonnen. Al-Qaeda en de Taliban waren uitgeschakeld. Osama Bin Laden was gevonden – dood.

De Amerikaanse Delta Force en de Britse SAS-commando's hadden drieënveertig trainingskampen in het Midden-Oosten en

Noord-Afrika vernietigd. Sinds de generaal van de luchtmacht drie kogels in het hart van een Soedanese man gejaagd had toen die eigenhandig een vliegtuig van U.S. Airways op weg van Washington naar New York wilde kapen, had er in Amerika geen enkele kaping meer plaatsgevonden. Ten slotte waren er duizenden leden van terroristische groeperingen opgepakt en gevangengezet in de Verenigde Staten, Canada en Mexico.

Aan de andere kant van de oceaan was de situatie niet zo goed. De wereldwijde economie was nog steeds zwak. In Europa en Azië ontploften nog steeds autobommen en werden nog steeds mensen vermoord doordat de overgebleven terroristische netwerken – die Amerika niet konden binnenkomen – nieuwe manieren zochten om hun strijd tegen de bondgenoten van de ‘Grote Satan’ voort te zetten. Er had in de krant gestaan dat er voor elke terroristische organisatie die in de Verenigde Staten werd vernietigd, ergens anders op de wereld een bijkwam. En dat was waar. Veel Amerikanen vonden het gevaarlijk om de oceaan over te steken en de wereldhandel kwam maar traag weer op gang. Maar in Amerika was in elk geval het vertrouwen in de economie hersteld en de mensen voelden zich er weer veilig. In dit land waren recessie en terrorisme verleden tijd. Wat de president belooft, moet hij doen, en het volk was opgelucht.

De volgende uitdaging voor de president was nog een stap verder te gaan, de economie van Amerika en de rest van de wereld te ondersteunen door ingrijpende verlaging van de belasting en vereenvoudiging van het hele belastingsysteem. Zou zijn plan van een enkel tarief van zeventien procent goedgekeurd worden door het Huis van Afgevaardigden? Dat was nog maar de vraag. Maar het zou hem wel lukken om de belastingen terug te brengen tot twee lage percentages, bijvoorbeeld tien en twintig procent, en dat was genoeg. Zeker als hij de kapitaalwinstbelasting afschafte en directe afschrijving mogelijk maakte voor investeringen in nieuwe fabrieken, gebouwen, apparatuur, geavanceerde hardware en software, in plaats van het huidige lange, ingewikkelde proces van waardevermindering, dat uit het stenen tijdperk stamde.

Maar dat alles was van later zorg. Nu moest de president naar het Brown Palace Hotel in Denver om uit te rusten. Woensdagavond zou hij een Thanksgivingviering bijwonen om 4,2 miljoen dollar aan fondsen op te halen voor de Republikeinen, om zich

vervolgens bij zijn familie te voegen, die zich al verzameld had in het vorstelijke buitenhuis in Beaver Creek, op de helling van de Rocky Mountains. Daar zou hij een gezellig weekendje skiën, kalkoen eten en schaken. Hij kon de open haard al bijna ruiken en de zoete aardappels en marshmallows bijna proeven.

De presidentiële colonne vertrok op woensdagochtend om 12:14 van het vliegveld.

Agent Charlie McKittrick van de geheime dienst legde zijn nachtkijker neer en keek naar het noorden, langs de nachtelijke lucht, vanuit de hoge verkeerstoren op het vliegveld. In de verte zag hij de lichten van de Gulfstream IV, een particulier vliegtuig dat gecharterd was door een aantal bazen van een oliemaatschappij. Dit was het eerste toestel dat wachtte om te mogen landen. Altijd als er een president, vicepresident of andere wereldleider op een vliegveld landt, mag er geen ander toestel landen of opstijgen, en er komt iemand van de beveiliging de verkeerstoren in om het luchtruim boven en rondom de beschermeling in de gaten te houden. In dit geval zou McKittrick op wacht blijven in de verkeerstoren en samenwerken met de lokale luchtverkeersleiders tot Gambit – de codenaam voor de president – veilig en wel in het Brown Palace Hotel was aangekomen.

Het vliegtuig stond nu ongeveer vijf uur in de wacht en de piloten van de G4 hadden al vier keer gemeld dat hun brandstof oprakte. Hij wilde niet verantwoordelijk zijn voor een blunder. Het was niet zijn schuld dat de bemanning in één keer was doorgevlogen vanuit Toronto in plaats van een tussenstop te maken in Chicago om bij te tanken. Maar het zou zeker zijn schuld zijn als er nu iets misging. Hij wierp een blik op het radarscherm naast zich en zag behalve de Gulfstream nog dertien andere toestellen. Het waren particuliere en commerciële toestellen waarvan de piloten waarschijnlijk niet geïnteresseerd waren in de geheime dienst of in de ereronde van de president. Zij wilden nu alleen nog maar instructies voor de landing en daarna een goede nachtrust.

‘Oké, open 17R,’ zei McKittrick tegen de hoofdverkeersleider. In zijn stem klonk de ongezone combinatie van uitputting en fatalisme. ‘Laten we eerst de G4 aan de grond zetten en dan de rest.’

Hij kraakte met zijn vingers, wreef over zijn nek en dronk de laatste slok uit zijn zoveelste kop koffie.

‘TRACON, dit is de verkeersleiding, over,’ blafte de hoofdverkeersleider direct in zijn microfoon. Hij was uitgeput en wilde zo snel mogelijk deze vliegtuigen aan de grond krijgen, naar huis gaan en zich voor de volgende dag ziek melden. Hij was hard aan vakantie toe.

Via de geavanceerde glasvezelverbinding met de Terminal Radar Approach Control, dat zich op vierenhalve kilometer van het vliegveld bevond, kwam het antwoord direct.

‘Verkeerstoren, hier TRACON, over.’

‘TRACON, we gaan de Gulfstream laten landen op 17 Romeo. Laat de andere toestellen stand-by staan; het gaat niet lang meer duren. Over.’

‘Begrepen en God zij dank, verkeerstoren. Over.’

De hoofdverkeersleider schakelde de frequentie direct over naar een-drie-drie-punt-drie-nul en begon de Gulfstream naar de landingsbaan te leiden. Daarna pakte hij de laatste punt van de pizza met worst en peperoni uit de doos die achter McKittrick stond en propte de helft ervan in zijn mond.

‘Verkeerstoren, dit is Foxtrot Delta Lima, negen vier negen, op aanvliegroute voor 17 Romeo,’ klonk de stem van de piloot van de Gulfstream. ‘We gaan de snelheid opvoeren en zo snel mogelijk landen. Akkoord?’

De hoofdverkeersleider had zijn mond vol en wees naar een collega die bij het raam zat. De man was eraan gewend de zinnen van zijn baas af te maken en kwam meteen in actie. Hij pakte een koptelefoon en plugde in.

‘Ontvangen en begrepen, Foxtrot. U heeft toestemming om te landen, zet hem maar aan de grond.’

Agent McKittrick wilde hier niet zijn en de mannen van de verkeerstoren zagen hem ook liever gaan dan komen, maar ze zouden er allemaal aan moeten wennen. Als Gambit de verkiezingen won, kon hij hier wel een kamer nemen.

Aan boord van de Gulfstream concentreerde de piloot zich op de witte knipperlichten die hem naar de landingsbaan leidden, en de groene lampen die aan weerszijden van de landingsbaan stonden.

Hij hoefde zich geen zorgen te maken over toestellen om hem heen omdat die er niet waren. Hij hoefde zich ook geen zorgen te maken over toestellen die op de grond taxieden omdat alle andere

toestellen nog door de geheime dienst in de wacht werden gehouden. Hij versnelde, liet het landingsgestel zakken en kantelde de neus naar beneden, waardoor het toestel in een paar seconden daalde van drie kilometer naar honderd meter hoogte.

Over een paar minuten zou deze lange nacht voorbij zijn.

Marcus Jackson knabbelde M&M's met pinda's en typte driftig op zijn Sony Vaio laptop terwijl de colonne met een snelheid van meer dan honderdtien kilometer per uur voortsnelde. Omdat hij de correspondent van de New York Times was, had hij altijd de beschikking over de beste stoel in Persbus nummer één. Vanuit zijn stoel kon hij over de rechterschouder van de bestuurder kijken en zo alles zien en horen. Maar nu hij die ochtend om kwart voor vijf was opgestaan voor de bagagecontrole in Miami – en omdat hij in vier dagen tijd twaalf staten bezocht had in verband met de Thanksgivingtournee van de president – kon het Jackson niets schelen wat er gezien en gehoord kon worden vanuit zijn felbegeerde plaats. Alles wat hij nu nog wilde, was naar zijn hotel gaan en zijn bed in duiken.

Achter Jackson zaten vierentwintig ervaren journalisten van televisie, kranten en andere tijdschriften, nieuwsregisseurs en belangrijke columnisten – de grote experts die niet alleen onder een pseudoniem hun politieke analyses schreven voor de *Times*, de *Post* en de *Journal*, maar die elkaar ook graag uitdaagden voor debatten op televisie. Al deze mensen hadden de presidentiële overwinningstournee van dichtbij willen meemaken. Nu wilden ze alleen nog maar dat het voorbij was zodat ze naar huis konden gaan om Thanksgiving te vieren.

Sommigen dommelden in. Anderen werkten op een PDA. Weer anderen spraken via hun mobiele telefoon met hun man of vrouw, of met hun uitgever. Een media-assistent ging iedereen langs met boterhammen, snacks en verse, hete koffie van Starbucks. Dit was het neusje van de zalm op mediagebied: iedereen van het ABC-nieuws en Associated Press tot de *Washington Post* en de *Washington Times*. Wat de mensen in deze bus schreven en zeiden, zou om negen uur gelezen, gezien en gehoord worden door meer dan vijftig miljoen Amerikanen. Daarom werden ze goed verzorgd door de persdienst van het Witte Huis, die wilde voorkomen dat de diepgewortelde vooroordelen over conservatieve Republikeinen van deze mensen versterkt zouden worden doordat ze hongerig

waren, het koud hadden of zich op een andere manier oncomfortabel voelden. De journalisten nationale politiek hadden geleerd om te leven zonder slaap. Niet zonder Starbucks.

Een voormalig journalist van de *Army Times*, die de Golfoorlog had verslagen, had zich teruggetrokken in zijn woonplaats om voor de *Denver Post* te gaan werken. Jackson werkte nog geen tien dagen voor de *New York Times* toen Gambit zijn campagne aankondigde waarmee hij zich kandidaat stelde voor de Republikeinen. Sindsdien was het een gekkenhuis geweest en nu werd hij moe. Misschien was hij toe aan een andere opdracht. Had de *Times* geen afdeling in Bermuda? Misschien kon hij er daar een beginnen. Hij zei tegen zichzelf dat hij alleen deze dag nog door hoefde te komen en dat er daarna voldoende mogelijkheid zou zijn voor vakantie. Hij keek op om een vraag te stellen over de plannen van de president voor dat weekend.

Aan de andere kant van het pad zat Chuck Murray tegen het raam geleund. Hij was de perschef van het Witte Huis. Het viel Jackson op dat 'de man van de antwoorden' er voor het eerst sinds hij hem tien jaar geleden ontmoet had, vredig uitzag. Hij had zijn stropdas afgedaan. Zijn ogen waren dicht. Zijn handen lagen gevouwen op zijn borst, over zijn walkietalkie van waaruit een dun zwart draadje naar het microfoontje in zijn rechteroor liep. Door dat microfoontje kon hij belangrijke interne communicatie volgen zonder dat de journalisten in de bus er iets van opvingen. Op de lege stoel naast Murray lag een nieuw, geel schrijfblok. Geen lijst van dingen die hij moest doen of mensen die hij moest terugbellen. Niets. Deze perscampagne was bijna voorbij. Het was erop of eronder. Er was niets wat Murray of de mensen van de pers nog konden doen om de populariteit van de president te laten toenemen, en dat wist hij. Daarom kon hij zich ontspannen.

'Deze man is goed,' zei Jackson tegen zichzelf. 'Laat hem maar uitrusten.'

Agent McKittrick was moe.

Hij liep naar de koffieautomaat bij het raam op het westen van de verkeerstoren, zodat hij niemand meer voor de voeten zou lopen. Hij kon niet wachten tot hij naar huis kon. Hij scheurde een zakje koffiemelk open en strooide het leeg in zijn verse kopje koffie. Daarna volgden twee zakjes suiker en een klein, rood roer-

staafje en voila, hij was herboren. Maar niet heus. Hij nam een slok – au, te heet – en voegde zich weer bij de rest.

De eerste seconde registreerden McKittricks hersenen niet wat zijn ogen zagen. De Gulfstream vloog te snel en te hoog. Ze hadden vast haast om aan de grond te komen, maar dan moesten ze het wel goed doen. McKittrick wist dat alle landingsbanen van het vliegveld van Denver vier kilometer lang waren. Hij was vroeger marinepiloot geweest en hij herinnerde zich dat een G4 maar een kilometer nodig had om veilig te landen. Maar als het zo doorging, zouden die idioten de baan missen, of neerstorten. Nee, dat gebeurde niet. Het landingsgestel werd weer ingetrokken. Het toestel versnelde en steeg weer op.

‘Wat gebeurt er in vredesnaam, Foxtrot?’ schreeuwde de hoofdverkeersleider in zijn microfoon.

Toen McKittrick de Gulfstream een bocht naar rechts zag maken, in de richting van de bergen, wist hij het.

‘Lawine, lawine,’ schreeuwde McKittrick in zijn beveiligde, digitale mobiele telefoon.

Marcus Jackson zag dat de chauffeur zijn hoofd geschrokken oprichtte.

Een fractie van een seconde later sprong Chuck Murray over-eind in zijn stoel. Hij zag lijkbleek.

‘Wat is er?’ vroeg Jackson.

Murray gaf geen antwoord. Hij leek even verlamd te zijn. Jackson draaide zijn hoofd naar de voorruit en zag de twee ambulances en de mobiele communicatiewagen elk aan een kant van de weg stilsthouden. Hun eigen bus minderde ook vaart en reed naar de rechterkant van de weg. Voor aan de colonne trokken de andere auto’s snel op en reden van hen weg. Hij kon de limousines niet zien, maar de Suburbans van de geheime dienst wel, en die gingen er met een snelheid van zeker honderdvijftig kilometer per uur vandoor.

Jacksons overlevingsinstinct kwam boven en hij graaide snel zijn leren tas van de vloer. Hij graaide erin tot hij zijn sportverrekijker had gevonden, die hem van pas was gekomen tijdens de campagne, toen de pers ver uit de buurt van de president was gehouden. Hij stelde scherp op de Suburban en zijn adem stakte. De geblindeerde achterruiten van alle vier de speciaal ontworpen Suburbans waren nu open. Achter in de eerste vier auto’s zaten

scherpshutters met zwarte maskers, zwarte helmen, staalgrijze overalls en dikke kogelwerende vesten. De rillingen die over Jacksons rug liepen, kwamen niet door de uniformen of de geavanceerde geweren. Ze werden veroorzaakt door de twee agenten in de laatste twee voertuigen, die met de Stinger rakettenwerpers.

‘Zeg eens iets, McKittrick.’

Agent John Moore, hoofd van de beveiliging van de president, schreeuwde naar de telefoon vanuit de voorste stoel in de limousine van Gambit. Hij draaide zijn nek om te kunnen zien wat er achter hem gebeurde.

Alleen al het woord ‘lawine’, dat de code van de geheime dienst was voor een mogelijke aanval vanuit de lucht, had bij Moores team een reeks van vooraf bepaalde, goed ingestudeerde en nu instinctieve reacties opgeroepen. Nu had hij nadere informatie nodig, en snel.

‘Je hebt een mogelijk vijandig toestel achter je aan,’ zei McKittrick vanuit de verkeerstoren, met zijn verrekijker scherpgesteld op de lichten van de Gulfstream. ‘Hij reageert niet op berichten via de radio, hoewel we weten dat er geen storing is.’

‘Bedoeling?’

‘Wat zeg je?’

‘Bedoeling? Wat is zijn bedoeling? Is hij vijandig?’ schreeuwde Moore.

‘Dat weet ik niet, John. We blijven hem waarschuwen, maar hij geeft gewoon geen antwoord.’

Gambit lag op de vloer met twee agenten over zich heen. De agenten hadden geen idee wat de dreiging inhield, maar ze waren getraind om eerst te handelen en later vragen te stellen. Moore kroop over hen allemaal heen om beter door de achterraut te kunnen kijken. Even kon hij de lichten van de Gulfstream op zich af zien komen. Toen gingen de lichten uit en kon Moore het toestel niet meer zien. Toen hij naar rechts keek, zag hij ‘Dodgeball’, de lokvogel, naast hem komen rijden. Ze waren bij het einde van Pena Boulevard en reden de I-70 West op. Beide auto’s reden met een snelheid van ruim 200 kilometer per uur.

De vraag voor beide chauffeurs was nu of ze de open snelweg waar ze nu waren konden verlaten, naar het knooppunt met betonnen bruggen en viaducten waar de I-70 en de I-25 bij elkaar kwamen. De truc was om zo snel mogelijk onder de bruggen en

uit de vuurlijn te komen, en dan snel genoeg af te remmen – of te stoppen en snel genoeg achteruit te rijden – om daar te blijven.

Maar wat als er onder de bruggen explosieven geplaatst waren? Wat als de politie van Denver en Colorado, die de bruggen beveiligde, in het complot zat? Ontsnapten ze aan de vijand of werden ze hem juist in handen gespeeld?

Moore kreeg de Gulfstream in zicht met zijn geavanceerde nachtkijker. Het toestel kwam snel dichterbij.

‘Nighthawk Vier, Nighthawk Vijf, hier Stagecoach. Waar zijn jullie?’ schreeuwde Moore in het microfoontje aan zijn pols.

‘Stagecoach, hier Nighthawk Vijf, we zijn over een minuut in de lucht,’ was het antwoord.

‘Nighthawk Vier, zelfde boodschap, Stagecoach.’

Moore vloekte. De twee AH-64 Apaches waren geavanceerde gevechtshelikopters. Beide toestellen hadden een maximumsnelheid van bijna driehonderd kilometer per uur en waren uitgerust met zestien Hellfire lasergestuurde raketten en .30mm machinegeweren aan de voorkant. Maar beide toestellen, die geleend waren van de militaire basis Fort Hood in Texas, zouden wel eens nutteloos kunnen blijken.

Na de zelfmoordaanslag op de Twin Towers en het Pentagon had de geheime dienst besloten dat autocolonne begeleid moesten worden door Apaches. ‘Voor het geval dat’ was tenslotte het onofficiële motto van de geheime dienst. Maar het politieke team van het Witte Huis werd er gek van. De president beschermen was één ding, maar jaar na jaar na jaar militaire helikopters luchtpatrouilles laten uitvoeren boven bewoonde gebieden was iets heel anders. Er werd een compromis gesloten. De Apaches zouden klaarstaan op alle vliegvelden waar de president of de vicepresident zou landen, maar ze zouden niet met de colonne meevliegen. Het leek toen een redelijk besluit. Nu niet meer. Maar dat was nu niet belangrijk. Moore woog de mogelijkheden tegen elkaar af.

‘Nikon Eén, Nikon Twee, hier Stagecoach. Draai om en ga voor het toestel vliegen.’

‘Nikon Eén, ontvangen en begrepen.’

‘Nikon Twee, begrepen.’

De twee helikopters van de politie van Denver waren geen gevechtshelikopters. Het waren al helemaal geen Apaches. Het waren verkenningshelikopters die met nachtzichtapparatuur zochten naar problemen op de grond – niet in de lucht. Maar de toestel-

len verlieten de formatie en maakten een scherpe bocht om achter de limousine van Gambit te komen. De vraag was: konden ze snel genoeg in positie komen? En wat dan?

De piloot van de Gulfstream rukte de koptelefoon van zijn hoofd en smet hem naar achter.

De verkeersleiding schreeuwde tevergeefs dat hij direct van koers moest veranderen omdat hij anders neergeschoten zou worden. Waarom zou hij zich erdoor laten afleiden?

Hij zag de politiehelikopters naar links en naar rechts afbuigen, dus versnelde hij, bracht hij de neus van het toestel naar beneden en vloog hij recht op de twee, nu naast elkaar rijdende limousines af.

‘Tommy, zijn we in de buurt van een afrit?’ schreeuwde Moore tegen de chauffeur.

‘Zeker, baas. De 270 West is vlakbij aan de rechterkant.’

‘Mooi. Stagecoach aan Dodgeball.’

‘Dodgeball – toe maar.’

‘Ga vooruit en sla rechtsaf bij de afslag 270 West. Afslag 270 West – snel, snel, snel.’

Agent Tomas Rodriguez liet het gaspedaal iets opkomen, net genoeg om de limousine die als lokvogel diende te laten passeren zodat hij aan de rechterkant de afslag nog net kon halen.

Voor de eerste keer stootte de piloot van de Gulfstream een reeks scheldwoorden uit.

De ene limousine was rechtsaf geslagen en twee Chevy Suburbans volgden haar. Daardoor ging de piloot plotseling twijfelen aan de informatie die hij gekregen had. Welke limousine moest hij hebben? In welke auto zat de president? Hij was er bijna zeker van dat het niet de auto was die net was afgeslagen, maar nu twijfelde hij.

Zijn hart ging als een razende tekeer. Het zweet stond hem in de handen. Zijn ademhaling ging snel en hij was bang. Ja, hij was bereid te sterven voor deze missie, maar hij kon maar beter iemand meeslepen – en dan wel de juiste persoon.

‘Tommy, hoever tot de afslag?’ vroeg Moore.

‘Ik weet het niet, meneer. Zeven kilometer, misschien twaalf.’

Het leek alsof ze met de snelheid van het licht reden, maar Moore was niet blij met de situatie. Ze kwamen namelijk snel dichterbij de rand van Denver. Hij kon de skyline van de stad duidelijk zien, met het helderblauwe logo van Qwest, dat hoog boven op het hoogste gebouw van de stad stond. Fabrieken, restaurants, hotels en winkelstraten schoten aan beide kanten van de snelweg langs hem heen. In zijn haast om weg te komen had hij de G4 naar de stad geleid, waarmee hij duizenden onschuldige burgers in gevaar had gebracht.

‘Cupid, Gabriël, hier Stagecoach. Ontvangen jullie me?’

‘Stagecoach, hier Cupid. Luid en duidelijk ontvangen, meneer.’

‘Ontvangen, Stagecoach. Hier Gabriël. Luid en duidelijk ontvangen.’

‘Kunnen jullie hem zien?’

‘Ja, meneer,’ zei Cupid. ‘Zestien kilometer weg, zeventienhonderdvijftig meter hoogte.’

Cupid en Gabriël hadden allebei een perfect gezichtsvermogen. Dat, in combinatie met hun nachtzichtapparatuur, maakte het de G4 onmogelijk aan hun blik te ontsnappen. Beide stemmen waren vast en rustig. Cupid was bijzonder goed getraind. Hij had bij de CIA gezeten en had in Afghanistan gewoond, waar hij *mujahedin* had getraind om draagbare, warmtezoekende Stingerraketten te gebruiken in de oorlog tegen de Sovjetunie in de jaren tachtig. Gabriël was bijna net zo goed. Hij had de laatste zes jaar met Cupid samengewerkt.

Moore greep zich vast aan de achterbank van de limousine. Er was geen tijd om contact te hebben met Washington. Hij had nauwelijks genoeg tijd om het bevel te geven om te schieten. Wat als hij verkeerd zat? Wat als hij de situatie verkeerd inschatte? Als de geheime dienst in koelen bloede een stel zakenmannen doodschoot...

‘Home Plate op lijn één, meneer,’ riep agent Rodriguez vanuit de bestuurdersstoel.

Moore graaide de digitale telefoon van de bank naast zich.

‘Stagecoach voor Home Plate, beveiligde lijn.’

‘Lijn is beveiligd. John, hier Bud. Wat is de situatie?’

Bud Norris was een korte, gedrongen man met grijs haar dat hier en daar begon uit te vallen. Hij was het hoofd van de geheime dienst. Norris werkte al negenentwintig jaar bij de geheime dienst

en had in Vietnam gevochten. Hij was chauffeur geweest van Amerikaanse generaals en andere kopstukken in Saigon totdat de stad viel. In 1981 was hij de chauffeur van de limousine van president Reagan op de dag waarop John Hickley junior probeerde de president te vermoorden in een vergeefse poging om indruk te maken op de actrice Jodie Foster. Binnen de geheime dienst was bekend dat Norris die dag een grote rol had gespeeld in het redden van het leven van de president. Aanvankelijk had de beveiliging niet door dat Reagan geraakt was, totdat hij onderweg naar het Witte Huis helderrood bloed begon op te hoesten.

Norris werd verteld dat hij meteen naar het G.W.Ziekenhuis moest en hij ging op de rem staan, maakte een bocht van honderdtachtig graden, reed tegen het verkeer van Pennsylvania Avenue in, en bereikte het ziekenhuis vlak voordat de president instortte en bewusteloos raakte als gevolg van grote inwendige bloedingen. Norris was een professional en de mensen die voor hem werkten, wisten dat. Zijn team had diep respect voor hem omdat hij zich langzaam maar zeker naar boven gewerkt had, tot hij drie jaar geleden deze toepositie had bemachtigd.

‘Er komt een G4 recht op ons af, meneer. Hij heeft de landingsprocedure onderbroken, zijn landingsgestel ingetrokken en zijn lichten uitgezet. We zoeken dekking, maar we zijn nu nog in de openlucht. Dodgeball is rechtsaf geslagen, maar de G4 is nog bij ons,’ zei Moore tegen zijn baas. Hij was verbaasd dat zijn stem zo vast klonk.

‘Afstand?’

‘Zestien kilometer afstand, zevenhonderdvijftig meter hoogte. Hij komt snel dichterbij.’

‘Contact?’

‘Niet meer. De verkeersleiding heeft de hele avond contact met hem gehad, maar nu krijgt McKittrick geen antwoord, hoewel hij naar hen blijft schreeuwen dat ze van koers moeten veranderen.’

‘Wie is er aan boord?’

‘Ik weet het niet. Het is een charter uit Toronto. Het zouden leidinggevendenden van een oliemaatschappij moeten zijn, maar ik weet het niet.’

‘Wat zegt je intuïtie, John?’

Moore aarzelde even. Zijn hele lichaam huiverde bij het idee dat hij verantwoordelijk was voor de bescherming van de president van de Verenigde Staten. Hij had het koud en voelde zich klam.

Zijn verkreukelde pak was doordrenkt van zweet. Wat hij nu zou zeggen, zou het lot van de G4 bepalen – en dat van hemzelf.

‘Ik weet het niet, meneer.’

‘Zeg iets, John.’

Moore haalde diep adem, voor zover hij zich kon herinneren voor de eerste keer in de afgelopen minuten.

‘Ik denk dat het weer een zelfmoordaanslag op Gambit is, meneer.’

‘Schiet hem uit de lucht,’ beval Norris direct.

‘We weten niet voor honderd procent zeker wie er aan boord zijn, meneer,’ zei Moore tegen zijn baas, voor de dossiers en de banden die in het ministerie van Financiën bewaard zouden worden.

‘Schiet hem uit de lucht.’

‘Ja, meneer.’

Moore smeedt de telefoon naast zich neer en pakte zijn pols-microfoontje vast.

‘Nikon Eén, Nikon Twee – hier Stagecoach. Afbreken, afbreken, afbreken.’

‘Begrepen, Stagecoach.’

De twee politiehelikopters sloegen links- en rechtsaf en vlogen naar een veilige plek.

‘Cupid, Gabriël, hier Stagecoach. Zijn jullie er klaar voor?’

Door de winterlucht en de rukwinden die werden veroorzaakt door de snelheid waarmee ze reden – meer dan tweehonderdvijfentwintig kilometer per uur – was de temperatuur achter in de zwarte Chevy Suburban tot onder nul gedaald. Bovendien was het voor een normaal persoon onmogelijk iets te horen. Maar de agenten met de codenamen Cupid en Gabriël droegen zwarte skibrillen en handschoenen om hun gezicht en handen te beschermen tegen de kou en ze droegen koptelefoons van hetzelfde merk en hetzelfde model als Jeff Gordon van NASCAR had gedragen bij de Daytona 500. Voor hen was de stem van Moore dus luid en duidelijk.

‘Paraat, Stagecoach,’ zei Cupid kalm.

De G4 was nu nog maar elf kilometer van Gambits limousine verwijderd en hij kwam snel dichterbij.

Eerst ‘ondervroeg’ Cupid de Gulfstream door op de IFF-knop op zijn Stinger raketwerper te drukken. Hierdoor werd er een signaal naar de transponder van het toestel gestuurd, met de vraag of het een vriend of een vijand was. Het antwoord maakte nu niet meer uit. De procedure wel.

Bliep, bliep, bliep, bliep, bliep.

De snelle bliepjes gaven aan dat het antwoord ‘onbekend’ was. Cupid haalde zijn neus op, verwijderde de beveiliging en duwde de activeerhendel naar voor en naar beneden. Dit startte de BCU, de accukoeling, die aan de riem van Cupid vastzat. Hierdoor werd het wapen geactiveerd. Dit duurde slechts vijf seconden, maar het voelde als een eeuwigheid.

Daarna stuurde Cupid een infraroodsignaal naar de G₄ om de afstand en de warmte die van de motoren van het toestel kwam te bepalen. Toen hij meteen een harde, heldere, hoge toon hoorde, drukte hij snel op de knop om het wapen te deblokkeren. Hij hield de knop vast met zijn rechterduim en de toon werd luider. Hij had de G₄ nu als doel ingesteld, op slechts vier kilometer afstand en driehonderd meter hoogte.

‘Ik heb hem ingesteld,’ riep Cupid boven de rukwinden uit in de microfoon die aan zijn koptelefoon vastzat.

‘Ik ook, meneer,’ riep Gabriël.

Moore was gewoonlijk niet religieus, maar vandaag wel.

‘O God, heb genade,’ prevelde hij, en daarna sloeg hij een kruis, voor het eerst sinds hij was afgestudeerd aan de katholieke middelbare school Saint Jude.

‘Vuur, vuur, vuur!’ schreeuwde Moore.

‘Begrepen. Adem inhouden,’ riep Cupid.

Moore en al zijn agenten reageerden meteen door zo diep mogelijk in te ademen. Maar Cupid had het eigenlijk niet tegen hen. Zoals hij bij de intensieve training geleerd had, herinnerde hij zichzelf en zijn chauffeur eraan dat ze straks opgesloten zouden worden in een mobiele raketsilo, en dat was geen pretje. Cupids chauffeur opende snel elk tweede raam en zette een schakelaar om waardoor er een kleine, draagbare luchtpomp in werking werd gesteld. De G₄ was nu op minder dan anderhalve kilometer afstand.

‘Drie, twee, een, vuur.’

Cupid haalde de trekker over.

Er gebeurde niets.

Moore wachtte. Zijn hart klopte in zijn keel en zijn ogen schoten heen en weer door de lucht.

‘Cupid, wat gebeurt er in vredesnaam?’

‘Ik weet het niet, meneer. Defect. Wacht.’

‘O, mijn God, ik heb geen tijd om – Gabriël, zeg eens iets.’

‘Ik ben er, meneer. Geen zorgen. Hou je adem in. Drie, twee, een...’

De Stinger raket schoot uit de glasvezelhuls en vloog de lucht in. De Suburban werd verlicht door een verblindend vuur en gevuld met hete, giftige, dodelijke gassen. Even leek de chauffeur de controle over het voertuig te verliezen. Moore zag dat de auto heen en weer slingerde. Maar een paar seconden later werden de rook en de gassen uit de auto de atmosfeer in gezogen. De chauffeur kon weer iets zien. Gabriël kon weer ademen als hij dat wilde – maar dat wilde hij niet. Niet voordat hij het zeker wist.

McKittrick wist heel goed wat oorlog was.

Hij had in de Golfoorlog gevochten. Hij had geschutvuur gezien, en de dood. Maar het was de eerste – en laatste – keer dat hij dit zag. Hij zag door zijn geavanceerde nachtkijker, vanuit de verkeerstoren, hoe de raket de G4 doormidden scheurde. Daarna explodeerde het toestel in een enorme vuurbal. McKittrick viel schreeuwend van de pijn op de grond. De explosie was door de nachtkijker zo enorm vergroot dat ze gaten gebrand had in zijn netvlies. Hij was voorgoed blind.

Moore was geschokt.

Ondanks al zijn training leek hij plotseling volledig onvoorbereid op wat er gebeurde. Dit was niet gewoon een chartervliegtuig dat neerstortte, maar een moordmachine vol explosieven voor een zo groot mogelijke impact. Het geluid van de explosie was oorverdovend en was zelfs tot in Castle Rock te horen. De hele lucht stond in brand. De nacht werd helder als de dag. De hitte was niet te verdragen en het regende gesmolten metaal op de autocolonne.

De Chevy Suburban van Cupid slingerde wild heen en weer en werd op een haar na geraakt door een deel van de uit elkaar vallende G4. Gabriël had minder geluk. Moore zag een van de motoren van de G4 op de auto van de jonge agent storten en het geheel ontplofte in een tweede verblindende vuurbal. Maar wat Moore hierna zag, schokte hem meer dan alles wat hij tot dan toe gezien had. De romp van de G4 werd door de kracht van de explosie als een brandende meteoriet op hem af geslingerd.

‘Tommy!’ schreeuwde Moore.

Agent Rodriguez maakte een bocht naar rechts, naar de afslag, en bad dat de auto niet over de kop zou gaan. Maar het was te

laat. De brandende romp van de G4 stortte zich op het wegdek vlak achter Moore en knalde toen tegen de achterkant van de auto. Stagecoach vloog rondtollend tegen een betonnen staander tussen de banen van de snelweg. De auto ging twee keer over de kop, omgeven door vonken en vlammen, en kwam ten slotte ondersteboven tot stilstand onder het viaduct waar Rodriguez naartoe op weg was. Vanaf het moment dat de auto geraakt was, waren de airbags uit het stuur, het dashboard, alle portieren en zelfs uit het plafond geactiveerd. Deze constructie was speciaal ontworpen voor de voertuigen van de geheime dienst, vooral omdat niemand in deze auto's ooit veiligheids gordels droeg.

De I-70 stond in brand.

De overblijfselen van de G4 en wat er ook voor lading in had gezeten lagen overal verspreid, brandend en gloeiend heet. De overgebleven Suburban kwam met piepende remmen tot stilstand en de stormtroepen van de geheime dienst sprongen naar buiten met hun M-16 geweren en blusapparatuur. Cupid kwam weer tot zichzelf en begon zijn wapen te controleren op defecten. Hij had gefaald. Hij wist niet wat er nog meer bekend zou worden, maar hij zou geen risico's nemen.

Dodgeball en de bijbehorende beveiliging keerden en snelden terug naar Stagecoach. De begeleidende auto's reden voorzichtig tussen de wrakstukken door naar de auto van Gambit, die door stormtroepen was omsingeld. Nog twee agenten voegden zich bij hun collega's terwijl drie andere agenten een grote metalen kist uit de achterbak van een van de Suburbans haalden en daarmee naar Stagecoach snelden. Ze haalden de hydraulische schaar uit de kist en begonnen een wanhopige poging om Gambit uit het wrak te verlossen.

Er kwamen patrouillewagens en brandweerwagens aangereden, gevolgd door eenheden van de motorpolitie. De twee politiehelikopters hingen in de lucht en hielpen de reddingswerkers door hen bij te lichten met hun zoeklichten.

'John, John, hier Bud. Wat is je status?'

Bud Norris had de explosie en het geschreeuw gehoord door Moores digitale telefoon die op de achterbank van Gambits auto lag. Maar nu hoorde hij alleen nog maar geruis en hij vreesde het ergste. Norris graaide een beveiligde telefoon uit de rij telefoons

die voor hem lagen en toetste de snelkeuzetoets in om contact te krijgen met de aanvoerder van de Apachepiloten.

‘Nighthawk Vier, hier Home Plate, ontvang je me?’ blafte Norris.

‘Home Plate, hier Nighthawk Vier, we hebben alarmfase rood. Ik herhaal: alarmfase rood. Orders alstublieft. Ik herhaal: orders alstublieft.’

‘Nighthawk, heb jij een camera aan boord?’

‘Ja, Home Plate. We hebben drie systemen aan boord. Wat heeft u nodig?’ vroeg de piloot.

‘Wat heb je?’ vroeg Norris. Hij moest plotseling moeite doen om zich te herinneren wat hij nodig had.

‘Meneer, we hebben het TADS-FLIR-systeem; dat is voor warmtebeelden. Maar u heeft twee politiehelikopters die het gebied verlichten. Het is net een televisiestudio daar beneden, meneer. Als u het wilt, kunnen we ons gewone zwart-wittelevisiesysteem gebruiken, of het DVO-systeem met kleur en zoom. Zegt u het maar, meneer.’

‘Kun je me de beelden via een beveiligde satelliet sturen, kerel?’

‘We kunnen de beelden naar het Pentagon sturen, meneer. Ik denk dat zij het naar u kunnen sturen, maar pin me er niet op vast. U zult contact moeten opnemen met de afdeling “operaties” om het zeker te weten.’

‘Dat zal ik doen. Begin maar met zenden, kerel. Ik zorg wel voor de rest.’

Norris pakte een andere telefoon en belde de andere Apache.

‘Nighthawk Vijf, hier Home Plate. Ben je daar? Over.’

‘Nighthawk Vijf, paraat, meneer.’

‘Zet de omgeving rondom de plek van de crash af en zeg tegen de nieuwshelikopters dat ze aan de grond moeten blijven. Ik trommel een eskader F-15’s op en stuur ze over een paar minuten naar je toe. Ik wil geen vliegtuigen boven de staat Colorado. Begrepen?’

‘Ontvangen en begrepen, Home Plate.’

Daarna stuurde Norris het bericht ‘alarmfase rood’ naar alle golfengtes van de geheime dienst en gaf hij het bevel dat de vice-president, de voorzitter van het Huis van Afgevaardigden en alle leden van het Kabinet – die zich vanwege de feestdag over het hele land verspreid hadden – onmiddellijk naar ondergrondse schuilplaatsen gebracht moesten worden. Een ogenblik later was Norris

in gesprek met de minister van Defensie en de beveiliging van het Pentagon. De luchtmacht verzamelde zijn toestellen om de lucht boven Denver in de gaten te houden.

Nu kwamen de livebeelden – digitaal en in kleur – vanuit Nighthawk Vier door in het Nationale Militaire Commandocentrum onder het Pentagon, dat bestand was tegen kernraketten. De ruimte was via een beveiligde, optische glasvezelkabel verbonden met het commandocentrum van de geheime dienst, dat zich in de bomvrije kelder van het ministerie van Financiën bevond, met de ‘Situation Room’ in het Witte Huis, met het operatiecentrum van de FBI en met het wereldwijde operatiecentrum van de CIA in Langley. Eindelijk kon Norris het weerzinwekkende schouwspel zien op een van de vijf grote televisieschermen. De topmensen van de geheime dienst waren constant aan de telefoon om informatie in te winnen van de mensen die ter plekke waren, om informatie door te geven en om een directe verbinding met de directeur van de FBI, Scott Harris, tot stand te brengen.

‘Verschrikkelijk,’ zei Norris zacht.

De terroristen hadden weer toegeslagen.

Twee

Jon Bennett nipte zenuwachtig van zijn Turkse koffie.

Hij keek naar buiten, waar de opkomende zon de gouden stenen van Jeruzalem verwarmde. Hoewel hij in het King David Hotel zat – de plek waar het hoofdkwartier van het Britse leger was geweest, waar Winston Churchill gedineerd had, waar de Rothschilds investeringsovereenkomsten gesloten hadden en waar Yitzhak Rabin, de voormalig minister-president van Israël, en de voormalige Jordaanische koning Hussein een vredesverdrag ondertekend hadden – was Bennett niet geïnteresseerd in de geschiedenis van het hotel.

Hij was niet geïnteresseerd in de verbouwing die meer dan dertig miljoen euro gekost had, of in de prachtig gepolijste marmeren vloeren, of in de Marokkaans pluchen bekleding. Hij was niet geïnteresseerd in de enorme vazen versgeplukte Israëlische rozen en de grote manden knapperig Frans brood die op de tafels achter hem stonden. Hij was al helemaal niet geïnteresseerd in het ruziënde Franse koppel dat naast hem zat. Dit was de eerste dag van hun reis en nu al zaten ze, gebogen over de reisbrochures, te klagen.

Bennetts eerste reis naar Israël was geen vakantie. Hij was de dag ervoor om vier uur 's middags aangekomen. Hij zou binnen drie uur weer vertrekken. Hij had geen reisbrochures nodig. Hij zou geen bezienswaardigheden bezoeken. Hij was hier met maar één doel: een handtekening bemachtigen. Zo snel mogelijk. En dan weer vertrekken.

Tegenover Bennett zat een kalende Rus van in de vijftig in een pak dat net niet paste en met een bril met een metalen montuur op

zijn neus. Hij rookte aan een stuk door terwijl hij de documenten die voor hem lagen nauwkeurig doorlas. Er waren sinds de avond ervoor maar een paar details veranderd. Het waren de details die de Russen veranderd wilden zien, waar Bennett mee ingestemd had, en waarvoor Bennett voor zonsopgang opgestaan was om ze op zijn laptop in te voeren, ze uit te printen en mee te nemen naar de korte, laatste bijeenkomst van die ochtend. Maar geen van de twee Russen had geleerd mensen te vertrouwen, dus tikten de minuten weg terwijl deze man aandachtig staarde naar elke tittel en jota, naar elke komma en punt.

Teken nou maar, dan ben je ervan af en dan ben je rijk, dacht Bennett. Maar hoe ongeduldiger Bennett werd, hoe langzamer zijn geliefde Russische vriend leek te lezen en hoe vaker hij de paragrafen doornam voordat hij tevreden was.

Bennett was met zijn veertig jaar de jongste en succesvolste investeringsstrategie van Wall Street.

Hij had geen vrouw of vriendin, was één meter tachtig lang en enthousiast hardloper. Hij had golvend zwart haar, grijsgroene ogen en hij was knap, maar wat hij zelf belangrijker vond, was dat hij slim, scherpzinnig en rijk was. Dat laatste kwam gedeeltelijk doordat hij niet opviel.

In tegenstelling tot zijn tien tot twintig jaar oudere collega's – de belangrijkste strategen van grote firma's als Merrill Lynch, Goldman Sachs en UBS Paine Webber – verscheen Bennett niet in CNBC, maakte hij geen grappen met presentatrice Maria Bartiromo, sprak hij niet op conferenties van de Fortune 500 en stond er geen verhaal over hem in de *Wall Street Journal*. Een zoekopdracht via LexisNexis zou geen informatie over hem opleveren. De meeste mensen kenden hem niet en de mensen buiten zijn eigen firma die hem wel kenden, onderschatten hem. Mensen die hem onderschatten, vonden hem onbelangrijk. Hierdoor had hij precies dat verrassingselement dat hij nodig had om de meedogenloze concurrenten altijd een stap voor te zijn.

Bennett handelde niet in effecten, obligaties of fondsen. Hij handelde in feite niet eens met geld. Hij handelde in informatie.

'Voorkennis kan niet ontlokt worden aan geesten en spoken,' had Sun Tzu, een Chinese oorlogsstrategie geschreven. 'Zij kan niet afgeleid worden uit voorafgaande gebeurtenissen of door de hemel te bestuderen, maar ze moet verkregen worden door

mensen die kennis hebben van de omstandigheden van de vijand.’ Dat was het motto van Bennett.

Buiten Wall Street leek hij iedereen te kennen, hoewel weinig mensen hem kenden. Hij besteedde het grootste deel van de dag aan telefoongesprekken met de laagste stafmedewerkers, portiers, secretaresses, chauffeurs, stewardessen, bankbediendes en uitzendkrachten van Silicon Valley tot Jordanië, van Hong Kong tot mysterieuze producenten van olieboorapparatuur in Waco in Texas.

Hij viste naar schijnbaar zinloze informatie. Hij was ervan overtuigd dat deze informatie, als ze goed geanalyseerd werd, belangrijke feiten aan het licht kon brengen. Deze feiten konden trends voorspellen. En hij wist uit ervaring dat deze feiten onvoorstelbare schatten konden opleveren. Zorg voor feiten – kloppende feiten – en zorg ervoor dat je de eerste bent die ze heeft. Dat was wat Bennett zijn team van onderzoekers keer op keer vertelde. Ja, maak gebruik van kaarten en grafieken en statistische gegevens, maar ga verder. Bouw persoonlijke relaties op met mensen die zich er niet van bewust zijn dat ze op de hoogte zijn van de belangrijkste geheimen ter wereld; dan zul je langzaam maar zeker doordringen in de wereld van de mensen die het middelpunt zijn van deze geheimen.

Bennetts valuta, zijn beschikbare kapitaal, bestond uit waardevolle klompjes informatie over de toekomst van bedrijven en landen en hun leiders. Hij wist hoe hij aan deze ‘goudklompjes’ moest komen. Hij wist hoe hij ze om moest smelten en hoe hij het waardevolle van het waardeloze kon scheiden. Hij wist wat hij moest doen met het goud dat overbleef en hoe hij het voor veel geld kon verkopen in plaats van het weg te geven aan luie journalisten, of nog erger, het eruit te flappen in een gesprek met handelaars op CNNFN. Dat was de reden waarom hij vandaag in Jeruzalem was terwijl zijn collega’s in New York waren. De grote investeerders die de sterren van Wall Street waren geworden – en hun dure, snel pratende PR-adviseurs – hadden zich verspreid om met de wereldwijde media te praten over wat de gevolgen zouden zijn voor de markt van de succesvolle strijd van de VS tegen het terrorisme en het groeiende vertrouwen van de consument. Bennett niet. Hij wist iets wat zijn collega’s niet wisten. Iets belangrijks. Iets heel belangrijks.

Bennett nam nog een slokje koffie.

Hij keek op zijn horloge, tikte ongeduldig met zijn voet op de grond en keek onopvallend om zich heen. Het was nog vrij vroeg en er waren bijna geen andere mensen. Maar dat zou niet lang meer duren. Hij wierp nog een blik op zijn Russische vriend. Nog drie bladzijden.

Teken dat rot ding nou, in vredesnaam, dacht Bennett gefrustreerd. Teken het voordat iemand ziet hoe we ons in het volle zicht zitten te verstoppen.

Er was geen twijfel mogelijk; dit was de belangrijkste overeenkomst die Bennett ooit gesloten had.

Aan het eind van het jaar – misschien wel aan het eind van de maand – zou hij benoemd worden tot directeur van zijn bedrijf. De financiële beloning die zou volgen als deze Rus ‘Ivan Hancock’ op het stippelijntje schreef, was meer dan Bennett zich kon voorstellen. Hij zou binnen vijf jaar, of nog eerder, lid kunnen worden van de ‘Negen Nullen Club’ en een miljardair zijn op de Forbes 400-lijst. Dan werd zijn identiteit onthuld. Hij zou niet langer in het geheim, in de schaduw werken, maar dat maakte niet uit. De hele wereld zou weten dat hij een schat had gevonden en voor zijn vijftigste zou hij een onvoorstelbare rijkdom hebben verzameld.

Bennett had het talent om iets waardevols te vinden op een schijnbaar waardeloze plaats. Het was een kunst om zijn cliënten over te halen een ‘waardeloos’ stuk grond te kopen om daarna stilletjes, langzaam maar zeker de edelstenen die erin verborgen waren te pakken te krijgen. Hoewel de rust die hij uitstraalde dit niet deed vermoeden, genoot Bennett van dit spel. Het was niet de primitieve opwinding van een Afrikaanse safari, in een hinderlaag liggen wachten op een grote prooi, hoewel sommige collega’s het daar graag mee vergeleken. Het was meer de rustige, persoonlijke opwinding van een sportcoach die urenlang de films van het spel van de tegenstander bekijkt totdat hij plotseling, onverwachts, iets ziet dat niemand anders gezien heeft. Een zwakke plek van de concurrent, een kleine, nauwelijks zichtbare zwakte die – als het op de goede manier geanalyseerd wordt – gebruikt kan worden om enorm voordeel te behalen. Hij stopt de film, spoelt hem terug en bekijkt hem nog eens en nog eens en nog eens. Dan, als hij er zeker van is dat hij gelijk heeft, gaat hij de uitdaging aan om de hoofdcoach ervan te overtuigen dat hij niet alleen gelijk heeft,

maar dat hij ook een strategie heeft uitgedacht om aan te vallen. Bennetts mening was dat de overwinning in kleine details zat en hij had opvallend vaak gelijk.

Soms stond Bennett zelf versted van de manier waarop hij in deze positie terecht was gekomen.

Toen hij zeventien was, had hij zijn middelbareschooldiploma gehaald, waarna hij in recordtempo een bachelordiploma had gehaald aan Harvard. In de zomer had hij gewerkt als journalist voor de *Wall Street Journal* in New York, waarvoor hij de o zo opwindende wereld van de variabele lijfrente en langetermijnlevensverzekeringen had verslagen. Hij verveelde zich dood en verdiende niet meer dan een grijpstuiver. Hij wist dat hij een verandering nodig had. Een verandering in houding en in positie.

Dag Wall Street, hallo Denver.

De eerste maanden hield hij zich bezig met wandel- en fiets-tochten, maar daarna vond hij een baan als onderzoeksassistent bij James MacPherson, een belangrijk persoon in de financiële dienstensector. MacPherson was onderscheiden voor zijn daden als piloot in de oorlog in Vietnam en kwam terug uit de oorlog om veel geld te verdienen. En om te skiën. In de jaren zeventig had hij zich in Wall Street opgewerkt tot obligatiehandelaar en in 1980 stapte hij over naar Fidelity om te helpen bij het oprichten van nieuwe fondsen. Uiteindelijk werd hij beheerder van een van de grootste. In 1988 was hij multimiljonair en maakte hij de stap van Wall Street naar Denver om zijn eigen, agressieve groeifonds – het Joshua Fonds – op te richten. En om dichterbij de Rocky Mountains te zijn, de bergen uit zijn jeugd, waar hij zo van hield.

Tegelijkertijd richtte MacPherson Global Strategix Inc., ook wel bekend als GSX, op. Deze organisatie hield zich bezig met strategisch onderzoek en was voor een deel participatiemaatschappij. Het bedrijf gaf advies aan beheerders van beleggingsmaatschappijen en pensioenfondsen – inclusief het Joshua Fonds van MacPherson zelf – over de sterke en zwakke kanten van individuele bedrijven, marktsectoren, de economie van de Verenigde Staten en andere landen, beurzen, regelgeving, belasting en politieke ontwikkelingen en alles wat de waarde van de bezittingen van de cliënt zou kunnen beïnvloeden. Beide ondernemingen sloegen aan en werden enorm succesvol. MacPherson werd een legende omdat hij twee bedrijven tegelijk had opgericht die mil-

jarden waard waren. Maar Jon Bennett, zijn jonge protégé, wist dat de waarheid iets anders lag. MacPherson had hem tijdens een nachtvlucht vanuit Rio verteld dat hij nooit zeker had geweten dat het Joshua Fonds aan zou slaan en dat hij GSX had opgericht om op te kunnen terugvallen.

Na verloop van tijd had GSX de reputatie gekregen van een soort 'AWACS' van de sector, een bedrijf dat controleert en waarschuwt zoals het belangrijkste commando- en controlevliegtuig van de VS, dat bevriende troepen lang van tevoren waarschuwt voor naderende problemen. GSX kon als geen ander financiële problemen voorspellen en andere, veiligere paden in kaart brengen die leidden naar veiliger wateren.

De mensen van GSX kwamen er ook bekend om te staan dat ze altijd dingen met toekomst vonden en vroeg investeerden in beginnende bedrijven die later bijzonder succesvol werden en kapitalen aan winst en aandelen opleverden. Als MacPherson en zijn team 'iets met toekomst' vonden, adviseerden ze niet alleen hun cliënten om veel te investeren, maar deden ze dat zelf ook. Natuurlijk ging het gerucht dat ze van tijd tot tijd 'iets met toekomst' vonden en dat zelfs aan hun beste cliënten 'vergeaten' door te geven, om alleen zelf te kunnen investeren. Als een journalist MacPherson daarnaar vroeg, onthulde hij echter niets. Dan glimlachte hij alleen maar.

MacPherson had al vroeg de hulp weten te krijgen van een man die een ongekend vooruitziende blik had op het gebied van wereldwijde economie. Een man die wijd en zijd bekendstond vanwege zijn talent om om hoekjes heen te kijken en over de horizon naar het oosten of westen te kijken. Stuart Iverson was een botte, pijp-rokende man die dubbele manchetten droeg, nooit getrouwd was geweest en gepensioneerd was na een carrière als ambassadeur in Rusland. Hij werd aangenomen als manager van Global Strategix en benoemd tot vicevoorzitter van het Joshua Fonds.

'Ik wil dat je van GSX de financiële versie van de CIA maakt,' zei MacPherson tijdens de zakenlunch in Ruth's Chris Steak House in LoDo, waar het contract getekend werd.

'Ik mag hopen dat ik het een stuk beter doe dan de jongens in Langley,' zei Iverson lachend. 'Zij dachten dat de Sovjet-Unie een economische wereldmacht was. Tot zij instortte.'

In feite was het Iverson geweest, en niet de CIA, die de plotse-linge ondergang van de Sovjet-Unie in de jaren tachtig precies had

weten te voorspellen. Hij had als ambassadeur de CIA bijzonder precieze voorspellingen gedaan over de economische en politieke verschuivingen die zouden plaatsvinden. Helaas had niemand goed naar hem geluisterd.

Zijn instinct had hem verteld dat MacPherson en zijn twee bedrijven klaar waren voor een enorme groei. Ambassadeur Iverson nam de baan aan. Op zijn beurt nam Iverson de jonge John Bennett aan om voor MacPherson te gaan werken. Bennetts vader Sol had Iverson ontmoet toen hij in de jaren zeventig in Moskou werkte als hoofdredacteur van de *New York Times*. Iverson werkte toen als attaché voor de Amerikaanse ambassade in Moskou. Voor Bennett bewees dit dat Sun Tzu gelijk had. Succes draait net zo veel om wie je kent als om wat je weet.

Vroeg in het jaar 1992 had Bennett een gesprek onder vier ogen met de directeur die hij was gaan bewonderen en die hij zelfs aardig vond. Hij was ontboden in het heilige der heiligen, het privé-kantoor van MacPherson. Het kantoor bevond zich in de hoek van het gebouw en had twee wanden die totaal uit ramen bestonden. Beide kanten hadden een adembenemend uitzicht op de Rocky Mountains. Een eenvoudig bureau met een laptop. Grote leren banken. Een vage foto van MacPherson in F-4 vluchtuitrusting op een vliegdekschip ergens bij Vietnam. Een groot stuk van de Berlijnse Muur in een vitrine van plexiglas, naast een foto van MacPherson in het Witte Huis met president Reagan aan de ene kant en de Britse minister-president Margaret Thatcher aan de andere kant.

Het was een prachtige ochtend en de lucht was helderblauw toen MacPherson wilde weten of het verstandig was een enorm bedrag te investeren in interactieve HDTV, wat volgens de geruchten enorm zou aanslaan. Bennett moest de keuze maken. Bennetts vastberadenheid en onvermoeibaarheid hadden grote indruk gemaakt. Hij zette zijn tanden in het project, bestudeerde de cijfers en praatte met iedereen met wie hij in contact kon komen, inclusief secretarissen, chauffeurs en bondgenoten van vele high-techinvesteringsmaatschappijen. Snel en ijverig liet hij onderzoek doen op middelbare scholen in het hele land om uit te zoeken of interactieve televisie toekomst had. Bennett concludeerde dat dat niet zo was. Het zou te veel kosten en te lang duren. Om precies te zijn: kinderen waren niet geïnteresseerd.

Puur intuïtief besloot Bennett nog iets anders te onderzoeken. Tijdens de onderzoeken op middelbare scholen sprak hij niet

alleen met jongeren, maar ook met hun moeders die hen van school kwamen halen. Keer op keer zag hij dat de moeders flessen mineraalwater bij zich hadden en daar onder het gesprek van dronken. Bennett werd nieuwsgierig en vroeg hen waarom ze geen frisdrank dronken. Te veel suiker, te veel cafeïne, ik word er traag van, ik word er dik van en ga zo maar door. Hij vroeg hen naar de kosten en elke keer kreeg hij dezelfde antwoorden: ik doe dit voor mezelf, voor mijn gezondheid, om af te vallen, om afvalstoffen kwijt te raken, om mijn lichaam te zuiveren. Ongelooflijk, dacht Bennett. Deze huisvrouwen uit de middenklasse besteedden twee dollar aan een fles water, en dat terwijl er sprake was van een recessie. Hij maakte een rekensommetje en stikte bijna in zijn Big Mac. Het was bijna zeven keer zo duur als benzine!

De dagen daarna was zijn baas naar een economieconferentie in London en Bennett werkte keihard verder. Hij kwam tot de conclusie dat ouder wordende babyboomers die werkten aan hun gewicht en hun gezondheid – en dan vooral de vrouwen – in de Verenigde Staten en Europa overstapten van frisdrank op mineraalwater. Hierdoor kregen de grootste producenten van gebotteld water, Perrier en Evian, een enorm winstpotentieel. Beide bedrijven waren Frans en beide bedrijven waren eraantoe overgenomen te worden door bedrijven met een grotere afzetmarkt. Bennett concludeerde dat de twee grootste frisdrankproducenten, Coke en Pepsi, dit ook zouden zien en deze Franse bedrijven zouden overnemen of een eigen waterlijn zouden oprichten. Hierdoor zou hun winst enorm stijgen, zelfs als de verkoop van frisdrank in de Verenigde Staten langzaam zou afnemen.

Op de dag waarop MacPherson terugkwam uit Londen vertelde Bennett zijn idee: vergeet interactieve televisie. Koop veel aandelen van bedrijven die mineraalwater verkopen en doe dat nu, voordat iemand anders doorheeft dat het goudmijntjes zullen worden.

Nu stikte MacPherson bijna in zijn Big Mac. Wat voor idioot had Iverson aangenomen? Hij had Bennett bijna op staande voet ontslagen en investeerde toch in interactieve televisie. Dat was een slechte zet. Interactieve televisie sloeg niet aan, maar een paar maanden later verbaasde Nestlé vriend en vijand door Perrier over te nemen. De aandelenkoers schoot omhoog.

De directeur riep Bennett weer naar zijn kantoor en kwam meteen ter zake.

‘Ik ben misschien dom, maar niet stom. We kopen water.’

Hij kocht meteen grote hoeveelheden aandelen in Danone, de eigenaar van Evian, en in Coca-Cola en Pepsi-Cola. Door de omslaande economie van Amerika en de snel uitbreidende buitenlandse markten stegen de koersen van de drie bedrijven enorm. Wat nog interessanter was, was dat Pepsi in december 1995 een eigen lijn mineraalwater begon met het merk Aquafina. Het werd al snel de grootste mineraalwaterfabrikant voor supermarkten en benzinstations. In 1996 kwam Coca-Cola met een eigen mineraalwaterlijn, Dasani, en nam een groot marktaandeel in. In 1999, toen MacPherson uiteindelijk een groot deel van zijn aandelen verkocht om zijn politieke ambities te kunnen financieren, was de waarde van de aandelen Pepsi verdubbeld. De waarde van de aandelen Evian was bijna verdubbeld naar 191 dollar per aandeel. De waarde van de aandelen Coca-Cola was bijna verdrievoudigd.

De carrière van Bennett was echter niet gebaseerd op mineraalwater. Die steunde op het vertrouwen dat MacPherson had in de ontwikkeling van het strategisch inzicht, de goede bronnen en het uitstekende instinct van deze jonge kerel. Door Bennetts vriendschap met een jonge programmeur van Netscape kon hij het Joshua Fonds adviseren aandelen te kopen in de IPO van het internetbedrijf. Het fonds kocht de aandelen voor twintig dollar en verkocht ze een jaar later voor honderdzestig dollar. Op dezelfde manier adviseerde Bennett het Joshua Fonds in de jaren negentig aandelen Microsoft te kopen voor twintig dollar, om die later voor honderd dollar te verkopen toen zijn vrienden van het ministerie van Justitie hem tijdens een lunch in het Willard vertelden dat hun antitrustzaak het bedrijf zou ruïneren. Dat deed het niet, maar door de tip kon het Joshua Fonds voor een goede prijs verkopen zonder schade te lijden door de impact die de zaak had op de high-techindustrie.

In de zomer van 1997 belde een schoolvriend van Bennett – op Bennetts kosten – uit Chiang Mai in Thailand, waar hij op een korte zakenreis was. De koers van de Thaise baht was aan het instorten en er ontstond langzamerhand paniek. Bennett had het gevoel dat dit wel eens iets groots zou kunnen zijn. Hij nam het eerstvolgende vliegtuig naar Bangkok en stelde vast dat er inderdaad grote problemen waren met de koers. Hij belde direct naar de satelliettelefoon van Iverson, die aan het skiën was in de Zwitserse Alpen, en adviseerde hem en MacPherson alle Aziatische aandelen

van het Joshua Fonds te verkopen. Er was een regelrechte koerscrisis en die zou alleen maar erger worden. Ze zou zich door heel Azië verspreiden als een economische versie van ebola. Iverson twijfelde. De Thaise baht? Alle aandelen in Azië verkopen? Die jongen werkte te hard. Hij was aan vakantie toe. Op vier kilometer hoogte, zwetend in zijn skipak, hing Iverson op. Hij wierp een blik op de prachtige bergen, nam een slok Evian, en slikte. Toen drukte hij op de snelkeuzetoets van zijn team in Denver en gaf hij het bevel alle Aziatische aandelen te verkopen. Nu. In oktober hadden de koersproblemen inderdaad geleid tot een volledige crisis in de Aziatische economie. De crisis had gevolgen over de hele wereld en een aantal Amerikaanse bedrijven was tijdelijk ernstig in gevaar. De Dow Jones daalde op één dag meer dan vijfhonderd punten. Maar het Joshua Fonds leed geen cent verlies.

De levensmissie van Jonathan Meyers Bennett was het lezen van de theebladen, om vervolgens James Michael MacPherson en Stuart Morris Iverson te adviseren wanneer zij de theefabriek moesten kopen. Hierdoor waren MacPherson en Iverson bijzonder rijke, bijzonder gelukkige mensen geworden.

Bennett zelf had ook zijn schaapjes op het droge. Hij was nu vicevoorzitter en hoofd van de afdeling investeringsstrategie van Global Strategix. Hij stond aan het hoofd van het filiaal in New York en werkte vanuit zijn kantoor op de achtendertigste verdieping van een wolkenkrabber in New York met uitzicht op Central Park.

Het was niet bepaald de Front Range-bergketen in Colorado, maar het was goed genoeg. Nu nog wel. Iverson was voorgedragen als kandidaat voor de post van minister van Financiën en hij was door de senaat aangenomen. De uitslag van de stemming was 98 voor en nul tegen. Er waren twee afwezigen. Iverson was in Washington en binnenkort zou Bennett teruggaan naar Denver om directeur van GSX te worden. Dan zou het prachtige kantoor met uitzicht op de Rocky Mountains van hem zijn.

De ouders van Bennett waren gepensioneerd en woonden nu net buiten Orlando.

Sol en zijn vrouw Ruth begrepen niet precies wat hun zoon deed in het dagelijks leven. Sol had als journalist nooit meer dan zestigduizend dollar per jaar verdiend en het grootste deel van zijn carrière was dat veel, veel minder geweest. Ze hadden nooit

geldzorgen gehad, maar ze hadden ook nooit geprobeerd om veel geld te verdienen. Sol deed liever onderzoek naar de CIA dan naar CNBC, versloeg liever een IRA dan dat hij er zelf een oprichtte, en versloeg liever de val van de Berlijnse Muur dan de opkomst van Wall Street.

De Bennetts waren trots op hun zoon, maar zij maakten zich ook zorgen om hem. Jon had een aantal collega's verloren bij de aanslag op het World Trade Center, maar hij weigerde daarover te praten. Hij was de volgende dag al weer aan het werk gegaan en wilde geen vrije dag nemen, behalve om naar de begrafenissen te gaan. Hij had zijn werknemers verlofmogelijkheden gegeven om hun verdriet te verwerken, maar hij leek niets te doen aan het zijne. Ze wisten niet eens zeker of hij wel een rouwproces had doorgemaakt. Dat moest wel zo zijn, maar hij weigerde pertinent erover te praten als zij het onderwerp aansneden.

Hun zoon was een haastige jongeman. Maar was dat wel wat hij echt wilde? Wilde hij echt met duizend kilometer per uur voortbewegen terwijl zijn leven aan hem voorbijschoot in een vage, grijze, troebele, kleurloze waas? Hadden ze hem geleerd om dit te willen, dit te zijn en hieraan vast te houden? Het leek niet goed. Zijn moeder maakte zich zorgen omdat hij leeg, afwezig en opvliegend leek.

Maar het was niet moeilijk om te zien dat hun zoon meer succes had dan ze ooit hadden kunnen dromen. Hij had een penthouse in het dorp bij de universiteit van New York, en hij had daar constant voor betaald hoewel hij alleen maar thuiskwam om te slapen. Hij had een enorme garderobekast vol Zegna-kostuums en dure Italiaanse handgemaakte schoenen. Hij verdiende een salaris met vijf nullen, had een snelgroeiend aandelenpakket met zes nullen en een nog groter aandelenpakket voor zijn pensioen, dat ook zes nullen had. Niet slecht. Helemaal niet slecht. Nu wilden ze alleen nog een schoondochter en kleinkinderen.

Bennett zette zijn Turkse koffie neer.

Hij wierp een blik op zijn Rolex, draaide krampachtig zijn servet in elkaar en keek naar de man tegenover zich. Hij had die handtekening nodig, en snel ook! Over twaalf minuten zou een auto hem ophalen om hem naar het Ben Goerion-vliegveld te brengen. Om twaalf uur 's middags zou hij in Londen zijn en tegen de avond in New York. Als hij geluk had, zou hij ook nog alleen naar een

voorstelling kunnen gaan om de afsluiting van dit fantastische contract te vieren.

Terwijl Dmitri Galishnikov, de man wiens handtekening hij nodig had, de laatste pagina van het contract bestudeerde, was Bennett geboeid door dit raadsel dat omgeven was door een mysterie dat omhuld werd door meer raadsels. Galishnikov was een voorzichtig man, een zorgvuldig man, en Bennett herinnerde zichzelf eraan dat hij, om heel eerlijk te zijn, geen zwaktes in zijn karakter had ontdekt. Zijn karakter was verwekt uit vervolging, geboren uit lijden en opgevoed door de goelag. Deze man had drie jaar in Lefortovo, de ondervragingsgevangenis van de KGB in Moskou, overleefd. Bennett zou deze stille, voorzichtige, zorgvuldige man op een avond onder het genot van *chai*, roggebrood en Stroganov vragen hem zijn levensverhaal te vertellen. Hij zou hem vragen de weg te beschrijven die een jonge Joodse man die in de aardolie-industrie werkte gemaakt had van Stalins Siberië door een lange, donkere, eenzame nacht naar de rozige zonsopgang in het King David Hotel in Jeruzalem. Galishnikov zou er ongetwijfeld meer dan een avond voor nodig hebben om het verhaal tot zijn recht te laten komen, maar dat gaf niets. Bennett zou zo lang blijven zitten als nodig was.

Bennetts reis om deze unieke Rus te ontmoeten was begonnen met een krantenartikel.

Een aantal maanden daarvoor had hij op een nachtvlucht van British Airways van Londen naar New York niet kunnen slapen. Hij was rusteloos en toen hij de zondagskranten die hij had meegenomen uit had, was hij de *New York Times* van vrijdagochtend door gaan bladeren. Hij had het dat weekend vreselijk druk gehad en was daar niet aan toegekomen. Hij herinnerde zich de datum nog goed: vijftien september 2000. Die datum zou zijn leven namelijk drastisch veranderen.

Bennett begon achteraan, bij het financiële gedeelte, en omcirkelde interessante, korte artikelen die hem opvielen met de Mont Blanc-pen die zijn vader hem voor zijn verjaardag had gegeven. Hij las het financiële gedeelte altijd van achter naar voor, van de laatste pagina naar de eerste, omdat hij ervan overtuigd was dat de belangrijke dingen – de klompjes informatie waar hij naar delfde – zelden bruikbaar waren als ze de voorpagina hadden gehaald, waar iedereen ze kon zien.

Het was deze keer echter niet het financiële gedeelte, of de rest van de krant, waardoor Bennetts hart een slag oversloeg, maar een verhaal op de voorpagina. 'Aardgasbel bij Israël en de Gazastrook opent mogelijkheden voor gezamenlijke operatie,' luidde de kop. Aardgas in het Middellandse Zeegebied? Bennett voelde de adrenaline in zijn lijf en las verder.

'Boringen onder de zeebodem bij Israël en de Gazastrook door buitenlandse energiebedrijven hebben aangetoond dat er gasbelLEN zijn die de Palestijnse economie uit het slop kunnen halen en Israël kunnen laten proeven van onafhankelijkheid op het gebied van energie,' begon journalist William A. Orme Jr. 'Experts uit de industrie, onder meer werkend op het betreffende reusachtige booreiland, zeggen dat Palestijnen en Israëli's beiden zullen profiteren en kunnen samenwerken in ondernemingen met hoge inzetten. Volgens de experts zijn zij van elkaar afhankelijk voor de efficiënte ontwikkeling van deze in zee gelegen gebieden, aangezien geen van beiden zelfstandig genoeg kapitaal heeft om de pijpleidingen en pompapparatuur, een project van miljarden dollars, te bekostigen.'

Het artikel vertelde verder dat de Israëlische overheid had geschat dat de gasbel ongeveer één tot twee biljoen kubieke meter besloeg. Met deze indrukwekkende omvang zou het genoeg zijn om het elektriciteitsnetwerk van Israël vijftig jaar lang van gas te voorzien.

'En misschien is er nog meer,' ging de ambtenaar verder.

Die laatste regel zag Bennett nog steeds voor zich. 'Misschien is er nog meer.' Bennett herinnerde zich ook nog hoe graag hij zijn collega's van GSX had willen bellen om hun strategie te bespreken. Maar in New York was het pas vier uur 's morgens en in Denver twee uur en iedereen die hij kende, lag te slapen.

Nou ja, niet iedereen.

In Israël was het elf uur 's ochtends op het moment dat Bennett op tien kilometer hoogte in het eerste klas gedeelte van het vliegtuig de *Times* zat te lezen. GSX had een kantoor in Israël, in Tel Aviv om precies te zijn. Hij was er nog nooit geweest. Hij wist niet eens hoe de directeur van dat kantoor heette. Maar hij zou wel wakker zijn. En dit was het moment om kennis te maken.

'*Shalom,*' zei een jonge secretaresse met een zwaar Israëlisch accent en een arrogante klank in haar stem.

'*Shalom.* Ehm... Ja, eh, hoe heet jullie directeur?' vroeg Bennett die ondertussen zijn hersenen pijnigde.

‘En u bent...?’

‘O ja, mijn naam is Jon Bennet, ik ben...’

‘De meneer Bennett uit New York?’ vroeg de jonge vrouw plotseling bescheiden en alert.

‘Ja, ik zit in het vliegtuig naar New York en ik heb een dringende vraag aan jullie kantoor, maar, het spijt me, ik kan niet op de naam van...’

‘Roni,’ onderbrak ze hem. ‘Roni Barshevsky. Ik verbind u meteen door, meneer Bennett.’

Hij wilde haar bedanken, maar de telefoon ging al over in het kantoor van meneer Barshevsky.

‘Meneer Bennett?’ vroeg Barshevsky met een duidelijk Russisch accent.

‘Zeg alstublieft Jon.’

‘Goed, Jon. Prettig om eindelijk kennis te maken. Wat kan ik voor je doen?’

‘Roni, vertel me alles wat je weet over de gasbellen bij jullie kust.’ Bennett fluisterde bijna.

‘Ehm, niets. Waarom vraag je dat?’

‘Niets?’

‘*Nyet*. Waar gaat het over?’

‘Een verborgen schat, Roni. Pak de *Times* eens.’

‘Welke *Times*?’

‘De *New York Times*, Roni, de *New York Times*. Pak de krant, Roni. Lees de voorpagina en pak de telefoon dan weer op.’

‘Oké, baas.’

Bennett was moe en opgewonden en wilde tegen deze man uitvallen, maar aangezien alle andere passagiers lagen te slapen was schreeuwen niet zo’n goed idee.

Terwijl hij in de wacht stond, schold hij op zichzelf omdat hij het artikel niet eerder had gelezen, omdat hij het hele verhaal niet een paar dagen of weken van tevoren geweten had, en omdat niemand van het bedrijf slim genoeg was geweest om hem hierop te wijzen. Dit was zó belangrijk en zijn Israëliische directeur had geen idee waar hij het over had!

‘Hmm, dit is heel interessant,’ mompelde Barshevsky toen hij terugkwam aan de lijn. ‘Wat gaan we doen?’

‘Met wie moet ik contact opnemen om binnen te kunnen komen?’

‘Eens even zien. Hmm. Ah, ja, ik weet iemand. Dmitri Galishni-

kov. Hij is Russisch en heeft een heel bijzonder bedrijf dat Medexo heet. Pijpleidingen, boren, pompen – hij doet het allemaal. Ze werken meestal in Midden-Azië. Maar hij is waarschijnlijk degene die aan deze zaak werkt. *Da*, bel Dmitri.’

‘Ik heb zijn nummer nodig, Roni, en wel nú.’

‘Oké, baas. Een momentje.’

Het duurde twee minuten, maar voor Bennett leek het een uur.

‘Je bent geweldig, Roni. Blijf bij de telefoon, ik bel je snel terug.’

Bennett hing op, haalde zijn creditcard nogmaals door de gleuf van de GTE-telefoon in het vliegtuig en belde Medexo. Het nummer was in gesprek. Hij probeerde het nog eens. Weer in gesprek. Bennett schold en bedacht zich toen. Een miljardendeal bespreken zonder zelf gezien te hebben waar het precies over ging en dat via een onbeveiligde lijn vanuit een vliegtuig boven de Atlantische oceaan was niet bepaald in overeenstemming met de slimme, onopvallende strategie waar Bennett zo trots op was en die hem zo veel promotie had opgeleverd. Hij zou moeten wachten tot hij op het Kennedyvliegveld geland was, zich dan naar het kantoor haasten en... Ja, en dan? Wat wilde hij precies bereiken via de telefoon? Wie wist hoeveel telefoontjes deze Galishnikov dit weekend en in de maanden die aan het artikel voorafgingen al had gehad? Er konden al mensen naar Israël zijn gevlogen om met hem te praten. Ze zouden al een contract getekend kunnen hebben...

Rustig, zei Bennett tegen zichzelf. Rustig. Concentreer je. Hij haalde diep adem en drukte op het knopje om de stewardess te roepen. Het was pas half vijf 's ochtends, maar hij had behoefte aan drank. Er kwam meteen een stewardess aan en hij bestelde een klein flesje Absolut en een kop koffie. Daarna pakte hij de telefoon weer op, haalde zijn creditcard door de lezer en belde Barshevsky terug.

‘Zet Galishnikov in een vliegtuig,’ beval Bennett. ‘Ik wil hem tegen de avond in mijn kantoor in New York hebben.’

Galishnikov hapte toe, dineerde met Bennett en luchtte zijn hart. Hij was door een paar mensen benaderd, maar niemand leek bereid om miljarden dollars in te zetten op dat onveilige Midden-Oosten. Gas en olie waren al riskant genoeg. Niemand zat erop te wachten dat een stel Hamas-, Hezbollah- en moslimterroristen lachend hun investering opbliezen als een geschenk aan *Allah*. Ze zouden liever

in Syberie of aan de Poolcirkel boren. Eigenlijk zouden ze overal liever boren dan tussen de Israëlieten en de Palestijnen. Maar Bennett wilde het wel. En dat zei hij. Galishnikov sprak met hem af dat hij terug zou gaan om met zijn partner, een vriendelijke Arabier met een zachte stem, die Ibrahim Sa'id heette, te bespreken wat ze zouden doen. Hij was de directeur van een nieuw, particulier bedrijf dat de Palestijnse Olie Groep – of PPG – heette.

Op 28 september stond er een andere kop in de *New York Times*: 'Arafat spreekt over grote gasbel bij kust Gazastreek.' Journalist Bill Orme schreef dat Arafat blij was met de ontdekking van wat volgens de experts inderdaad een 'enorme gasbel' was, die miljarden dollars waard was. Arafat had gezegd dat het een enorme ondersteuning was voor de oprichting van een Palestijnse staat.

'Dit is een geschenk van God aan onze mensen,' had Arafat tegen Orme gezegd. 'Een geschenk aan onze kinderen, onze vrouwen, aan onze mensen in binnen- en buitenland, aan onze vluchtelingen en aan alle mensen die in ons land wonen.'

Dat was het begin geweest van een schijnbaar oneindige reeks vergaderingen met mensen in New York, Londen, Jeruzalem en Ramallah. Medewerkers reisden constant heen en weer van de Verenigde Staten naar Israël, Gaza en de Westelijke Jordaanoever. Er kwam een wervelstorm aan bedrijfsplannen, achtergrondinformatie, kredietcontrole en financiële onderhandelingen. Er leek geen eind aan te komen. Maar alle betrokkenen wisten dat het de moeite waard was en ze konden hun opwinding nauwelijks voor zich houden.

Tot elf september 2001. De dag waarop moslimterroristen New York en Washington aanvielen. De dag waarop de Twin Towers vielen en het Pentagon brandde. De dag waarop drieduizend Amerikanen het leven verloren. De dag waarop Palestijnen dansten in de straten. De dag waarop de naam Osama Bin Laden overal ter wereld bekend werd en vreugde bracht in de moslimwereld. De dag waarop Bush het terrorisme de oorlog verklaarde. De dag waarop elke mogelijkheid voor vrede tussen Arabieren en Israëli's weer verdween.

Maar de tijd heelt alle wonden. Nu, bijna tien jaar later, dacht Bennett tekenen van hoop te zien. De strijd tegen het terrorisme was gewonnen. Om te beginnen waren *al Qaeda* en de Taliban vernietigd. Grote Palestijnse terroristische netwerken als Hamas, Hezbollah en de Islamitische Jihad waren effectief vernietigd door

Israël, met stilzwijgende toestemming van Washington. De gematigde Arabische landen als Jordanië, Egypte en Marokko waren bezig een eind te maken aan de terroristische groeperingen die in hun land waren of er doorheen reisden. Het was niet perfect, maar er was vooruitgang. Over het algemeen wonnen de 'goeien'.

Inmiddels was er niet alleen aardgas gevonden bij de Israëliisch-Palestijnse kust. Geologen en technici van Medexo en PPG hadden onlangs, onverwachts en zonder het bekend te maken, ook grote oliebronnen gevonden. De Israëlieten en Palestijnen hadden een goudmijn en de tijd was gekomen om vastbesloten te handelen. Alle lichten leken op groen te staan. Alle systemen waren klaar om in werking te worden gesteld. Dat was maar goed ook. De inzet was zo groot.

Barshevsky stak zijn hoofd om de deur van het restaurant.

Hij knikte naar Bennett. De auto stond klaar. Het was tijd om te gaan.

Bennett keek naar Galishnikov.

'En?'

Galishnikov ging rechtop zitten, zette zijn bril af en wreef in zijn ogen. Daarna maakte hij zijn bril schoon met een wit servet en zette hem terug op zijn bleke, magere gezicht.

'Tov,' zei hij zacht in het Hebreeuws dat hij onlangs geleerd had. Daarna pakte hij Bennetts Mont Blanc-pen en hij ondertekende het contract.

'Mooi,' zei Bennett en hij keek Galishnikov recht aan. 'Het is prettig zaken met u te doen.'

'Het gevoel is wederzijds, mijn vriend.'

Bennett stopte de papieren in zijn aktetas, liep stilletjes de deur uit en stapte in de wachtende zwarte Mercedes. Dit was niet het moment om de ondertekening te vieren. Niet nu. Niet in het openbaar. De belangrijkste overeenkomst van de eeuw was zojuist getekend! Dat zou alles veranderen. Slechts vierentwintig mensen in de hele wereld wisten ervan en het was Bennetts taak ervoor te zorgen dat dit nog even zo bleef.

Galishnikov keek toe terwijl zijn jonge vriend vertrok, zuchtte en keek toen naar zijn bord, waar zijn onaangeroerde ontbijt op lag. Hij was wakker geworden zonder eetlust. Nu was hij uitgehongerd.

Bennett ging onderuit zitten in de leren autostoel van de zwarte Mercedes.

Hij opende het geblindeerde raampje naast zich om wat frisse lucht binnen te laten. Het was niet ver rijden naar het Ben Goerion-vliegveld, maar de vlucht die hij zou maken zou voor zijn gevoel een eeuwigheid duren. Waarom had hij niet simpelweg het privévliegtuig van het bedrijf genomen? Hij deed zijn ogen dicht en probeerde zich de gezichten van MacPherson en Iverson voor te stellen als hij hen het goede nieuws bracht.

Plotseling ging zijn digitale telefoon.

‘Bennett.’

‘Meneer Bennett, dit is de telefoniste van het Witte Huis. Ik heb minister Iverson van Financiën voor u aan de telefoon. Let op, het is geen beveiligde lijn. Hier is hij.’

Er klonk een ruis en toen...

‘Jon, dit is Stu.’

‘Hoi Stu. Ik bedoel, dag minister. Ik heb goed nieuws.’

‘Ik niet.’

‘Hoezo? Wat is er aan de hand?’

‘Mac is misschien dood.’

‘Wat?!’

Bennett schoot overeind.

‘De autocolonne is een paar minuten geleden aangevallen.’

‘Wat?!’

‘Ik weet het niet. Een vliegtuig. Een zelfmoordaanslag. Zoiets. Ik weet het niet.’

‘Verschrikkelijk.’

‘Ik weet nog niets, de geheime dienst heeft me net uit bed gebeld.’

‘Waar ben je?’

‘Het Brown Palace hotel... We... we hebben vanavond een diner... later op de avond.’

‘Wie zijn er bij je?’

‘Iedereen. Bob is net aangekomen. Hij had een vroegere vlucht genomen om wat donateurs te spreken. Het is een nachtmerrie, Jon. We hebben nog helemaal geen informatie.’

‘Ik kan het niet geloven.’

‘Ik weet het, ik weet het. Het lijkt wel een herhaling van elf september. Luister, waar zit je nu?’

‘Ehm, ik, eh... ik zit in een auto op weg naar het vliegveld.’

‘New York?’

‘Nee, nee. Jeruzalem.’

‘O, nou, probeer zo snel mogelijk hier naartoe te komen.’

Hij hing op.

Bennett kon niet meer nadenken.

James ‘Mac’ MacPherson was een Vietnamveteraan die naar Wall Street was gegaan, vervolgens twee termijnen gouverneur van Colorado was geweest, om daarna president van de Verenigde Staten te worden. Hij zou zeker ‘man van het jaar’ zijn geworden, want hij had gezorgd voor het herstel van de Amerikaanse economie.

En nu... nu was hij misschien dood.